

Arrest

**nr. 141 935 van 26 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 3 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 29 oktober 2010 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen niet in overweging wordt genomen.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de repliekmemorie.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. MEEUWISSEN, die loco advocaat M. COTTYN verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 4 december 2009 bij de burgemeester van de stad Antwerpen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De burgemeester van de stad Antwerpen neemt op 29 oktober 2010 de beslissing tot niet-inoverwegingname van de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“[...] Uit de controle van 15/09/2010 blijkt echter dat genoemde niet werkelijk op dit adres woont. Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet in overweging worden genomen”.

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht het middel als volgt toe:

“Het klopt dat verzoeker inderdaad ten tijde van de woonstcontrole niet meer woonde op het opgegeven adres te 2180 Ekeren, Laar 140, tzt het Opvangcentrum te Ekeren.

Dit opvangcentrum heeft inderdaad haar deuren gesloten op 28.12.2009. (STUK 2)

De vraag kan worden gesteld waarom verzoeker geen nieuw adres opgaf. Dit is eenvoudig te beantwoorden.

Verzoeker had gewoonweg geen adres om op te geven nu hij dakloos was/is en verblijft/verbleef op straat.

Op het ogenblik van de asielaanvraag evenwel (04.12.2009) verbleef verzoeker wel degelijk op het aangeduide adres.

Het kan verzoeker niet ten kwade worden geduid dat de overheid er bijna 10 maanden over doet om een adrescontrole uit te voeren.

Dient nog gewezen te worden op het feit dat verzoeker reeds vroeger (maanden voor deze op 28.07.2009) een aanvraag 9 bis deed waarop eenvoudigweg geen antwoord kwam.

De bestreden beslissing is dan ook manifest onvoldoende gemotiveerd waarbij tevens het redelijkheidsbeginsel geschonden werd door zo lang te moeten wachten op een woonstcontrole.

Verzoeker verbleef geruime tijd in het opvangcentrum te Ekeren. Omwille van redenen buiten zijn wil de sluiting) diende hij deze verblijfplaats te verlaten.

Door zo lang te wachten met de woonstcontrole, heeft de overheid zelf de situatie gecreëerd waarin verzoeker is verzeild geraakt. Het zou dan ook volkomen onterecht zijn indien door deze foutieve handelswijze van de overheid verzoeker gestraft zou worden en hij de regularisatie zou mislopen. [...]”

2.2. Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen als volgt:

“Verzoekende partij stelt dat de motiveringsplicht werd geschonden doordat verwerende partij te lang zou hebben gewacht met de woonstcontrole.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De desbetreffende artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze, hetgeen impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De beslissing werd naar behoren gemotiveerd en stelt verzoekende partij perfect in staat na te gaan op basis van welke juridische en feitelijke overwegingen zij genomen werd. Verzoekende partij levert niet enkel inhoudelijke kritiek op de in de beslissing vervatte motivering, doch slaagt er ook in de motieven weer te geven en geeft daarbij blijk kennis te hebben van de motieven.

Verwerende partij is dan ook van oordeel dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek.

Daarenboven komt het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt niet aan de Raad toe zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht immers enkel bevoegd na te gaan of de overheid in kwestie bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verwerende partij meent dat ook aan de materiële motiveringsplicht is voldaan: de feitelijke gegevens waren juist (verzoeker woont niet op het opgegeven adres), deze werden correct beoordeeld en verwerende partij kwam geenszins in onredelijkheid tot haar besluit. De beslissing verschaft aan verzoeker perfect het inzicht dat zijn verblijf werd geweigerd omdat hij niet woont op het door hem opgegeven adres.

Verwerende partij is verder van oordeel dat het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het verzoeker onmogelijk maakt na te gaan of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat hij van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

Daar waar verzoeker stelt dat verwerende partij in de fout ging door 10 maanden te wachten alvorens over te gaan tot woonstcontrole, stelt zij de feiten volledig fout voor.

De regularisatieaanvraag werd wel werd gedateerd op 3 november 2009, maar zij werd pas ingediend op 5 december 2009. Op dit moment was het opvangcentrum waar verzoeker verbleef al zo goed als ontruimd, dus de informatie die hij in zijn aanvraag verstrekt heeft was al onjuist.

Reeds op 4 januari 2010, dus exact één maand na indiening van de regularisatieaanvraag, verzocht verwerende partij om een woonstcontrole (zie administratief dossier). Er kan haar dan ook moeilijk verweten worden dat zij hiermee te lang wachtte, het is integendeel verzoekende partij die in de fout ging door geen vast adres te houden. Op 7 september verzocht verwerende partij opnieuw om een woonstcontrole, doch eveneens zonder resultaat.

Verwerende partij wachtte dus helemaal niet te lang, en het is pas wanneer verzoeker lucht kreeg van de beslissing tot niet-inoverwegingneming die was meegedeeld aan zijn raadsman, dat hij uiteindelijk een adreswijziging doorgaf, doch rijkelijk te laat.

Tot slot wenst verwerende partij aan te stippen dat het feit dat verzoeker dakloos is hem geenszins vrijstelt van de verplichting een vast adres te houden in het kader van de regularisatieprocedure, zulks is nu eenmaal een wettelijke vereiste.

Verwerende partij kon dan ook met kennis van zaken en niet in onredelijkheid besluiten dat verzoeker niet op het opgegeven adres verbleef, en ten genoegen van rechte beslissen tot niet-inoverwegingname van diens regularisatieaanvraag.

De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijk afdoende en pertinente motieven.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het redelijkheidsbeginsel heeft verwerende partij de eer het volgende op te werpen.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Gelet op het voorgaande is verwerende partij allerminst op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit gekomen: zij heeft slechts de vigerende wetgeving toegepast en de regularisatieaanvraag van verzoekende partij niet in overweging genomen daar deze zich niet bevond op het opgegeven adres. Men kan zich in casu niet tevergeefs afvragen hoe verwerende partij in dit dossier, met alle gekende elementen, tot haar beslissing kwam.

Verzoekende partij maakt het geenszins aannemelijk dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden. [...]"

2.3. In de repliekmemorie stelt verzoeker nog als volgt:

"[...] Het klopt dat verzoeker inderdaad ten tijde van de woonstcontrole niet meer woonde op het opgegeven adres te 2180 Ekeren, Laar 140, tzt het Opvangcentrum te Ekeren.

Dit opvangcentrum heeft inderdaad haar deuren gesloten op 28.12.2009. (STUK 2)

De vraag kan worden gesteld waarom verzoeker geen nieuw adres opgaf. Dit is eenvoudig te beantwoorden.

Verzoeker had gewoonweg geen adres om op te geven nu hij dakloos was en verbleef op straat.

Op het ogenblik van de asielaanvraag evenwel (04.12.2009) verbleef verzoeker wel degelijk op het aangeduide adres.

Dient nog gewezen te worden op het feit dat verzoeker reeds vroeger (maanden voor deze op 07.08.2009) een aanvraag 9 bis deed waarop eenvoudigweg geen antwoord kwam.

De stelling van verwerende partij dat er één maand na de indiening van de regularisatie- aanvraag om een woonstcontrole werd verzocht, klopt dus niet. Er gin aldus minstens een periode van 5 maanden over.

Verzoeker kan niet het slachtoffer zijn van de traagheid van de overheid. Bovendien dient het geen verwondering te wekken dat het niet evident is voor een illegaal zonder inkomen om een verblijfplaats te vinden.

Verzoeker verbleef geruime tijd in het opvangcentrum te Ekeren. Omwille van redenen buiten zijn wil (de sluiting) diende hij deze verblijfplaats te verlaten.

Door deze sluiting van het opvangcentrum diende verzoeker als illegaal een verblijfplaats te vinden. Er werd door de overheid immers geen vervangend opvangcentrum voorzien.

Dit is nochtans een basisrecht. Door het opvangcentrum te sluiten en geen vervangend centrum te voorzien, waardoor hij zijn vast adres verloor, wordt het gelijkheidsbeginsel geschonden.

Had verzoeker immers in een ander centrum verbleven dat niet werd gesloten had huidige situatie zich niet eens voorgedaan.

Door de sluiting van het centrum waar hij reeds een langdurige periode verbleef kwam verzoeker in een situatie met verregaande gevolgen. De zeer belangrijke vereiste van een verblijfplaats in het kader van de regularisatie werd hem om redenen buiten zijn wil ontnomen.

Hij ging onmiddellijk op zoek naar een nieuwe verblijfplaats doch hij slaagde hier niet onmiddellijk in. Dit is zoals gezegd niet verwonderlijk gelet op zijn illegaal verblijf en het feit dat verzoeker over geen enkel inkomen beschikt.

Door de sluiting werd verzoeker op twee manieren gestraft: enerzijds verloor hij een dak boven zijn hoofd en anderzijds werd zijn regularisatie-aanvraag niet in overweging genomen. Dit is een schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidbeginsel.

Van zodra hij beschikte over een verblijfplaats lichtte hij verwerende partij in."

2.4.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief is aangegeven op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers – met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – toegelicht dat de door verzoeker ingediende aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd niet in overweging kan worden genomen, omdat niet blijkt dat verzoeker werkelijk in Antwerpen verblijft. Hierbij wordt verwezen naar een woonstcontrole die, naar aanleiding van de aanvraag van verzoeker, heeft plaatsgevonden, waaruit blijkt dat verzoeker niet werkelijk verblijft op het adres te Antwerpen zoals door hem opgegeven in zijn verblijfsaanvraag.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.4.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het is niet betwist dat verzoeker op 4 december 2009 een aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden gemachtigd overmaakte aan de burgemeester van de stad Antwerpen. Aangezien een dergelijke aanvraag, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, enkel kan gebeuren bij de burgemeester van de plaats waar de aanvrager verblijft, is het evident dat – teneinde na te gaan of de aanvraag rechtsgeldig werd ingediend – moet worden geverifieerd of de aanvrager daadwerkelijk verblijft op het grondgebied van de stad waar hij stelt te verblijven.

Het is evenmin betwist dat verzoeker in zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd aangaf te verblijven op een adres te 2180 Ekeren (Antwerpen).

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat reeds op 31 januari 2010 een hoofdinspecteur van de politie een schrijven richtte aan de 'Cel Regularisatie' waarbij erop werd gewezen dat het in de aanvraag opgegeven adres een asielcentrum betreft dat reeds is gesloten van voor Kerstmis 2009. In een schrijven van 15 september 2010, opnieuw gericht aan de 'Cel Regularisatie' bevestigt dezelfde hoofdinspecteur dat het asielcentrum van Ekeren reeds in het najaar van 2009 werd ontruimd en leegstaand is.

Gelet op voormelde gegevens kan niet worden vastgesteld dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit kwam dat niet blijkt dat verzoeker werkelijk verblijft op het adres te 2180 Antwerpen waar hij stelde te wonen. Verzoeker betwist in wezen ook niet dat hij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing niet woonachtig was op het adres zoals door hem opgegeven in zijn verblijfsaanvraag. Evenmin betoogt hij dat hij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing een nieuw verblijfsadres te Antwerpen doorgaf aan verweerder.

Verzoeker betoogt dat hij ten tijde van het indienen van zijn verblijfsaanvraag wel degelijk nog op het betreffende adres verbleef en dat het hem niet ten kwade kan worden geduid dat verweerder er bijna

tien maanden over deed een adrescontrole uit te voeren. Hij is van oordeel dat het kennelijk onredelijk is waar een woonstcontrole pas in september 2010 plaatsvond en verweerder zo zelf de situatie heeft gecreëerd waarin hij is terecht gekomen. De Raad merkt in dit verband op dat het door verzoeker gestelde dat hij ten tijde van de aanvraag wel degelijk nog op het adres van het asielcentrum verbleef een loutere bewering betreft die niet kan worden nagegaan. Dit gegeven is immers niet kunnen worden vastgesteld. In dit verband wordt ook geen begin van bewijs voorgelegd. Verzoeker toont dan ook niet aan dat wanneer de adrescontrole op het door hem in zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden aangegeven adres te 2180 Antwerpen sneller zou zijn doorgevoerd zijn aanwezigheid wel zou zijn vastgesteld. Daarnaast merkt de Raad op dat verzoeker zijn verblijfsaanvraag indiende op 4 december 2009, terwijl hij zelf een krantenartikel voorlegt dat de laatste asielzoekers dit opvangcentrum verlieten voor eind december 2009 en een politie-inspecteur in januari 2010 het bestuur reeds meedeelde dat het centrum reeds werd gesloten voor Kerstmis 2009. Aldus blijkt opnieuw niet dat het enkele gegeven dat pas een woonstcontrole zou zijn doorgevoerd in september 2010 op zich een invloed had op de uitkomst in huidige zaak. Nu een opvangcentrum voor asielzoekers niet sluit van de ene op de andere dag diende verzoeker er zich bij het indienen van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ook reeds van bewust te zijn dat een woonstcontrole mogelijk niet tijdig zou kunnen worden doorgevoerd. Verzoeker betwist ook niet dat een woonstcontrole op het door hem opgegeven adres vanaf Kerstmis 2009 in geen geval nog dienstig kon zijn. Het gegeven dat verweerder – niettegenstaande een politie-inspecteur in januari 2010 reeds meedeelde dat het asielcentrum was gesloten – nog enige tijd wachtte met het nemen van de in casu bestreden beslissing stelde verzoeker verder in de mogelijkheid alsnog zijn nieuwe verblijfsadres mee te delen aan het bestuur, hetgeen verweerder zou hebben genoopt een nieuwe adrescontrole door te voeren indien verzoeker nog steeds verbleef te Antwerpen. Er blijkt evenwel niet dat verzoeker dit deed voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Zoals reeds werd aangehaald, kon verzoeker er – daargelaten het gegeven dat niet blijkt dat hij aldaar nog verbleef – op het ogenblik van het indienen van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf reeds niet van onwetend zijn dat dezelfde maand het asielcentrum van Ekeren zou sluiten. Het thans door verzoeker gestelde dat hij geen nieuwe verblijfplaats kon opgeven omdat hij dakloos zou zijn geweest, laat de Raad andermaal niet toe vast te stellen dat hij ten tijde van het indienen van zijn aanvraag wel nog in het betreffende asielcentrum verbleef en vermog nog geen afbreuk te doen aan het gegeven dat verweerder in de thans voorliggende situatie in redelijkheid kon oordelen dat niet kon worden vastgesteld dat verzoeker werkelijk in Antwerpen verbleef, waardoor de aanvraag om machtiging tot verblijf niet in overweging kon worden genomen.

Verzoeker betoogt nog dat hij geen antwoord verkreeg op een eerder door hem op 28 juli 2009 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, doch duidt niet op welke wijze dit betoog dienstig is in het kader van huidig beroep en afbreuk vermog te doen aan de thans bestreden beslissing. Ten overvloede stelt de Raad vast dat dit gestelde ook feitelijke grondslag mist, nu uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 16 november 2010 een beslissing heeft genomen waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, beslissing die verzoeker op 22 november 2010 ter kennis werd gebracht.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

2.4.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4.4. Daarnaast moet er op worden gewezen dat middelen die niet waren opgenomen in het inleidende verzoekschrift in beginsel, gelet op de rechten van de verdediging, niet op ontvankelijke wijze voor het eerst kunnen worden aangevoerd in het kader van de repliekmemoire (RvS 25 maart 2002, nr. 105.054; A. WIRTGEN, *Raad van State, I. afdeling administratie, Middelen en het ambtshalve aanvoeren van middelen*, Brugge, die Keure, 2004, 42-43). In de mate dat verzoeker in zijn repliekmemoire alsnog een schending inroept van het zorgvuldigheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat deze schendingen niet werden ingeroepen in het inleidende verzoekschrift en ook niet blijkt dat deze schendingen pas voor het eerst konden worden aangevoerd in de repliekmemoire. Deze zijn om deze reden niet ontvankelijk (cf. RvS 29 mei 2008, nr. 183.534). Verzoeker blijft, waar hij op algemene wijze betoogt dat hem een plaats in een ander opvangcentrum diende te worden toegewezen – nu dit een basisrecht zou zijn – en dat huidige situatie zich dan niet zou hebben voorgedaan, ook in gebreke om

met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld.

2.4.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond. Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS